

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 30 de març de 2016

12. La Misericòrdia esborra el pecat

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Acabem avui les catequesis sobre la misericòrdia en l'Antic Testament, i ho fem meditant el salm 51, anomenat *Miserere*. Es tracta d'una pregària penitencial en la qual la petició de perdó està precedida per la confessió de la culpa i en la qual el qui prega, deixant-se purificar per l'amor del Senyor, es converteix en una nova criatura, capaç d'obediència, de fermesa d'esperit i de lloança sincera.

El «títol» que l'antiga tradició jueva ha posat a aquest salm fa referència al rei David i al seu pecat amb Betsabé, l'esposa d'Uries, l'hitita. Coneixem bé la història. El rei David, cridat per Déu per apaivagar el poble i guiar-lo pels camins de l'obediència a la Llei divina, traeix la seva missió i, després d'haver comès adulteri amb Betsabé, fa assassinar-ne el marit. Quin pecat més lleig! El profeta Natan li desvetlla la culpa i l'ajuda a reconèixer-la. És el moment de la reconciliació amb Déu en la confessió del pecat propi. I aquí David va ser humil i gran! Qui prega amb aquest salm està invitat a tenir els mateixos sentiments de penediment i de confiança en Déu que va tenir David quan es va penedir, i malgrat ser rei, es va humiliar sense tenir temor de confessar la culpa i de mostrar la misèria pròpia al Senyor, convençut de la certesa de la seva misericòrdia. I no era un pecat petit, una mentida petita, el que havia fet: havia comès adulteri i un assassinat!

El salm comença amb aquestes paraules de súplica:

«Compadeix-te de mi, Déu meu, pel teu amor;
per la teva gran misericòrdia, esborra'm les faltes.
Renta'm ben bé de les culpes,
purifica'm dels pecats» (v. 3-4)

La invocació està adreçada al Déu de misericòrdia per tal que, mogut per un gran amor com el d'un pare o d'una mare, tingui pietat, o sigui, ens faci una gràcia, mostri el seu favor amb benvolença i comprensió. És una crida sentida a Déu, l'únic que pot alliberar del pecat. Són emprades imatges molt plàstiques: esborra, renta'm, purifica'm. Es manifesta en aquesta pregària la necessitat veritable de l'home: l'única cosa que realment ens cal en la nostra vida és ser perdonats, alliberats del mal i de les seves conseqüències de mort. Desgraciadament la vida ens fa experimentar moltes vegades aquestes situacions, i sobretot allí hem de confiar en la misericòrdia. Déu és més gran que el nostre pecat. No ho oblidem. Déu és més gran que el nostre pecat! «Pare, no sé dir-ho, n'he fet tantes i tan grans!» Déu és més gran que tots els pecats que nosaltres puguem fer. Déu és més gran que el nostre pecat. Ho diem junts? Tots junts: Déu és més gran que el nostre pecat! Una altra vegada: «Déu és més gran que el nostre pecat!» I encara un cop més: «Déu és més gran que el nostre pecat.» I el seu amor és un oceà en el qual ens podem submergir sense por de ser vençuts: perdonar per a Déu significa donar-nos la certesa que ell mai no ens abandona. Sigui el que sigui que no puguem retreure, ell és encara i sempre més gran que tot (cf. 1Jn 3,20), perquè Déu és més gran que el nostre pecat.

En aquest sentit, qui prega amb aquest salm busca el perdó, confessa la culpa pròpia, i reconeixent-la celebra la justícia i la santedat de Déu. I després demana gràcia i misericòrdia. El salmista es confia a la bondat de Déu, sap que el perdó diví és enormement eficaç, perquè crea allò que diu. No amaga el pecat, sinó que el destrueix i l'elimina, però l'elimina d'arrel, no com passa a la tintoreria quan hi portem un vestit i en treuen una taca. No! Déu treu el nostre pecat des de l'arrel, tot! Per això el penitent es torna pur, cada taca és eliminada i ell ara està més blanc que la neu incontaminada. Tots nosaltres som pecadors. És veritat això? Si algun dels presents no se sent pecador que aixequi la mà... Ningú! Tots en som.

Nosaltres pecadors amb el perdó esdevenim criatures noves, plenes de l'Esperit i plenes d'alegria. Llavors una nova realitat comença per a nosaltres: un nou cor, un nou esperit, una nova vida. Nosaltres, pecadors perdonats, que hem acollit la gràcia divina, podem fins i tot ensenyar els altres a no pecar més. «Però pare, sóc dèbil, jo caic i caic.» «Però si caus, aixeca't. Aixeca't!» Quan un nen cau, què fa? Estira la mà cap a la mama, cap al papa perquè l'aixequin. Fem el mateix! Si caus per debilitat en el pecat estira la teva mà: el Senyor l'agafa i t'ajudarà a aixecar-te. Aquesta és la dignitat del perdó de Déu! La dignitat que ens dóna el perdó de Déu és aixecar-nos, posar-nos sempre drets, perquè ell ha creat l'home i la dona perquè estiguin drets.

Diu el salmista:

«Déu meu, crea en mi un cor ben pur,
fes renéixer en mi un esperit ferm. [...]
Ensenyaré els teus camins als pecadors
i tornaran a tu els qui t'han abandonat» (v. 12.15).

Benvolguts germans i germanes, el perdó de Déu és allò que tots necessitem, i és el signe més gran de la seva misericòrdia, un do que cada pecador perdonat està cridat a compartir amb cada germà o germana que troba.

Tots aquells que el Senyor ens ha posat al costat nostre, els familiars, els amics, els col·legues, els parroquians... tots, com nosaltres, tenen necessitat de la misericòrdia de Déu. És bonic ser perdonat, però també tu, si vols ser perdonat, has de perdonar per part teva. Perdona! Que el Senyor ens concedeixi, per intercessió de Maria, Mare de misericòrdia, ser testimonis del seu perdó, que purifica el cor i transforma la vida. Gràcies.